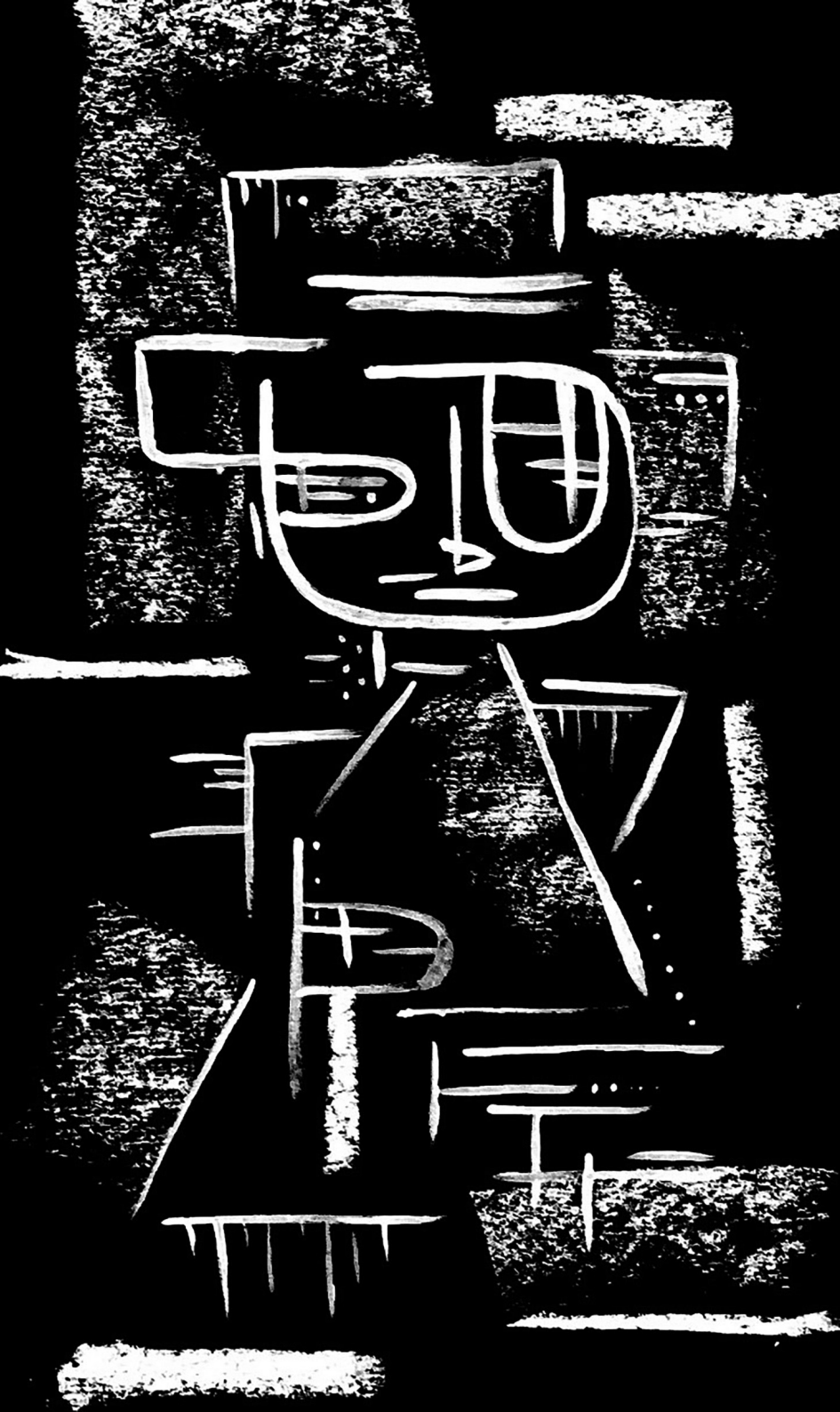

СЕЗОН — В КАМЕРАХ

КОРЕКТА

Гукали ззаду навздогін аби повернувся аби розігнувся
або нарешті трохи виправив свою ходу... Ду-ду —
ззаду завжди ліпше видно
що хтось не так або не туди йде
Але він не чув чи не хотів прислухатись
і вийшло так що забрів аж — у чужу країну
Усі що залишились зашили дрібними деталями:
криворіжсталями тонкими таліями
Йому прийшлося копати чужу землю
Її було багато Вистачило б (аж по самий лоб!)
на усе його життя Й на усіх Котрі не встигли й зашились
злиднями Ями Але — яма виходила
виходячи з себе якась нерівна —
ззаду отож підходили й коректно коректували
пересування Й неодмінно — просування
ні наліво ні вправо — прямо По ямі
Проте він уже недочував так наче переночовував
із власним продірявленим вухом
Щось усе-таки було зі слухом
На внутрішній слух він не міг скаржитись
Ні — той слух підказував йому що йому уже близько
Ну може трохи слизько...
Отут можна скластися отим своїм усім змалілим
постарілим отим що для декого
й дечко для нього зосталося — тілом
В отій здається своїй-несвоїй польній польській ямі
(скільки разів від... віз... відбувалося візувалося
одне й те саме... одне й те саме...)
одне й те... одне й...

— егей! — гукали... штрикали... у — спину
Але так мов випроваджували —
від добра віднаджували
Колишню Українську Дитину

ПРОКИНЕШСЯ...

... прокинешся інколи серед ночі
а кругом — поляки поляки поляки
але зараз вони мовчать серед неї
й тому навіть і не здогадаєшся
що вони, мовчазні, зараза, такі —
польські польські польські

коли ж ранком усі прокинуться
тоді почнуть навколо говорити
і то так, навперебивки, перманентно, —
по-польськи по-польськи по-польськи
а коли той ранок перетягнуть
не кваплячись до полудня, далі — до вечора
все одно впродовж усього буденного
захищатимуть усе своє святкове і таке —
польське польське польське

і тому як іще раз, бува,
прокинешся серед тієї самої ночі
такої усе-таки —
ще не української не української не української
аж от зблиск й —ага! — ледь української
то вовком завиєш вздовж вітру, такого —
невже українського уже українського
уже — українського

може збіжаться тоді доокола докупи —
українці
українці
українці

ВІТРИ ВІТРИ

На сході України дують східні вітри
На заході — західні В Криму: кудись завіялись кримські
й от — тимчасово москальські
У моїй голові злегка й незлегка посвистують
дурні емігрантські Дурні, так
А звідки їм набратися розуму —
ні напрямку не мають ні до часу
ні до місцини якої-небудь не прив'язані
ні світлі ні темні ні — не денні ані — південні
свистять-посвистують дурнуваті *салаві-разбойнікі*
то по спіралі завихрені то по колу шумлять
то без моралі вихляють то, проколені, — сплять
Нерозумні: голови до чогось путнього не навертають
Похилив нерідну голову — й тім'я
спантеличено за вітрами: то туди то сюди
Так, нерідні вітри Від них, в голові, —
тільки отвір наскрізний і рваний
(закипілим іваном!) із запеченою кров'ю
й перекипілою думою що

*полякам польської землі я не продав — не встиг
зате вимостив їм дорогу з каменю і щебеню
по спіралі зтягнутій моїм теперішнім вітром
хай собі їдуть по ній хай собі — що там! —
і з кожним метром наближаються до центру
в центрі буде багацьке столкосько
буде багато (а то сто і — сто!) фіятів лахів поляків —
такий густий пересичений центр
недовго й утримається — або підніметься вверх
або ж провалиться наскрізь крізь землю —
отоді уже землі наїдяться*

ДО ДАТИ

Зворушений вашою турботою президенте
про мене закинутого й далекого в передмістях крака
а якщо це прозою дати то ось що промайне
хоч і не в голові та й запізно для голови —
Усіх (і мене також!) споювати спокоєм доти
поки спокій заспокоїться навіть при дотику
ото-то достоту мені президентові
зручніше при спокійно спакованому спокої
розкладати співнапівгромадян у ніші —
Ті яким потрібно не допомогти (а таких мало)
ті яким допомога не потрібна (поводяться зухвало)
ті яких багато але допомогти їм нічим
бо це така собі ніша бід ніша тобто за межею
Тому ми їх спокійно споїмо ні, заспокоїмо ні, не лжею —
мовляв — нізвідки; живіть як оті наполегливі свідки
єгови — живуть з нічого але ж дуже здорові
або живіть як оті в таборі за краковом покровоко:
тобто з усього... потім з нічого... далі — з усього нічого
Якщо це прозою дати — то звичайно що до якоїсь
знаменної достеменної дати
приміром *сто-двісті-триста(!)-*
двадцятиріччязднявиїздупершогоукраїнцяза межі
усі нинішні й нішні ненішні та позанішні
збираємося на кримському узбережжі

ПОЛОЗОМ ПОВЗ

українські нелегали в недільний день
заховавшись від вересневого сонця
лежать відпочинково в густих кущах біля дороги
після багатогодинного малогостинного робочого тижня —
ледь-ледь легально проглядаються (просвічують!)
поміж листками світлі сорочки...
недостатня легальність не дає змоги розпізнати:
а чи ж вишивані... червоно-чорним

пиво(?) в бляшанках на траві
вони пошепки про щось розмовляють —
майже усіма своїми ледь сіро-білими чи біло-сірими
або взагалі безбарвними півкулями
відчуваю — український шепіт ба напівшепіт
коли проходжу мовчки полозом
повз (так — повз полозом!) —

підійти би поговорити б випити п, але йду далі:
а може то — не українці так напевно то не земляки
бо яось дуже (дужо!) вільотно
розкинулись тіла на траві —
так, здається, н а ш і траву не толочать...

тому я відчужено нелегально-летально
пролітаю мимо, стороною, аж боком
як проз евентуально поляків
так і повз потенційно українців

і то так хутко, мудку, до космополітичної апатичної
камери

СКІЛЬКИ СТІЛЬКИ

скільки разів дощ падає
стільки разів занепадаєш духом —
не вийдеш не заробиш
скільки разів дощ усихає
стільки разів сонцем спалюєшся —
горять сухі гроші
скільки зазубрених заробляєш
стільки зубів не знаходиш —
не вкусиш забудуть
скільки крові перетекло
стільки люду
по гідності перетовклось —
того й розчиняєшся
а ти, доще,
піднімаєшся й падаєш
а ти, сонцю,
піднімаєшся й спалюєш